

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Pnt*

Cím: *A Jókai arca*

Forrás: *Az Ujság*

Bn
(Hely)

1925. 2. 12.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy *92*

Hely *Jókai Mór*

Idő *"1925"*

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A Jókai arca.

Egynéhány napja most igazán feltűnőség lehetek az utcai járókelők közt. Igen, a járókelők járnak-kelnek, sőt sietnek (mert mindnek be kell hozni azt a tiz esztendő, amit az életből elvesztünk), magam pedig a mozgó pestiek közt ott állok, álldogálok a járdán, az ujságos üvegház előtt, meg a trafik előtt, ahol a lapok ki vannak akasztva. A képes hetilapok címlapján ezen a héten olyan star arcképe jelent meg, amelyik az augusztushban le nem futó, csillagrendszer-változáskor el nem tűnő, égitest-kihüléskor se hülő, mind az Eg örökkévalóságáig ki nem alvó csillagok közt fog mosolyogni reánk: a Jókai Mór arcképe. A Jókai Mór arcát nézem.

Mintha kisebb lenne az utcán a lárma. Mint mikor a hó leesett a földre, akkor is halaványul, halkul, szenderül az emberek, lovak, motorok zsi-vaja a városban. A Jókai arcától van ez a csend. A Jókai arcának a megszállása alatt van Budapest.

Ó, hol van itt olyan méltóságos ur a méltóságosok közt, akinek az arcán olyan méltóságos méltóság honolna, mint a Jókai arcán? Hol egy kegyelmes, akinek a homlokán, a szemében ebből a nemes kegyelemből világítana, melegítene minket szegény embereket valamennyi kevés is?

Ezt az arcot, a Jókai arcát, mintha nem az isten adta volna, nem, ezt mintha Michel-Angelo teremtette volna. Az ő Mózesának és az ő vatikáni profétáinak az életfeletti harmóniája, a legmagasabb Nyugalom, Derű és Kellek tanyázik ezen a férfiarculaton.

Vörösmarty arca a komolyság; Jókai arca a szelidség.

Petőfi arca a harc, Jókaié a béke.

Madách arca a tragikum, Jókai arca a mese.

Arany János arca a magyarság, Jókai arca az emberség.

A jóság az Ő arca.

Az álom.

Az Ő arca a bibliának az az oroszlánja, aki a báránnyal játszadozik.

A jóízűre emlékező, a szeretteire gondoló, a gyermekeknek ajándékot és tréfát vivő, a vigasztalni s békíteni menő, a valóságos rosszat el nem hívó s a képzelt jóra megesküvő ember eszményi, kedves arca a Jókai arca.

Gyerekkoromban mindig az a csodálatos érzésem volt, mikor a Jókai arcképét néztem, hogy ez is édes apám, egy mint az édes apám.

Az Egyesült-Államok a banjegyeire nagy embe-reinek az arcképét véseti. Bár mink is rá rajzolhat-nánk a mi boldogtalan ezrescinkre s millióinkra Jókai arcát. Hiszen az uralkodók arcai nem mindig szépek és fenségesek, hiszen azok szegény kis laikus halandók, nem jótékony szépségek és min-ket magunkat is idealizáló emberideálok.

Ha szavam volna a nemzet közt, szível-lélekkel ajánlanám, hogy a hivatalokban, a bíróságok ter-meiben, a börtönök műhelyeiben, sőt a pályaudvar-ok várócsarnokaiban is tartsuk ott a Jókai arc-képét.

Bár az ujságüzletesek, a trafikosnék, a rikkancsok a maguk jószántából még ott tartanak kitéve a jövő héten is az e heti képeslapokat. Hadd lássák az emberek. Hadd nézze Jókai az embereket. Ettől a nézéstől biztosan javul mindenki egy-egy lehellet-nyit, egy sejtelemlenyit, egy mosolynyt.

Pszí.